

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1960"

Személy

Helyszám

Ézek is pestiek...

Forrás:

Ország-Világ
(Hely)

1960. ápr. 20.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Nagyon gyakran éri a vád fővárosunk polgárait, hogy sodró-rohanó tempójú életünkben szinte leszokunk a legelemibb udvariasságról is. Legutóbb egyik debreceni ismerősöm mondotta: »Alig várom már, hogy este felüljek a vonatra és elinduljak hazafelé. Elég volt! Sohasem tudnám megszokni az itteni zajos, rohanó, ideges életet. Az emberek türelmetlenek, és udvariatlanok egymáshoz. Ti, akik itt éltek, úgy látszik már olyan természetesnek találjátok ezt, hogy észre se veszték«.

Lehet, hogy valóban így van?

Bizonyos, hogy a világváros lüktető életritmusa szokatlan és olykor taszító is a nyugalmasabb körülményekhez szokott vidékieknek. Mégis, úgy vélem, a vád jószereivel felületes. Mert kétségtelen, hogy nagyon is sokat és szívesen beszélünk bizonyos dolgokról, amelyek — éppen közismertségüknél fogva — mindenkinek szemetszúrnak. (Jelenetek a villamoson, a Közért-üzletekben, a színházi ruhatárban, apró-cseprő bosszankodások éttermekben, hivatalokban, üzletekben stb. stb.). Am azt hiszem pesti sajátosság az is, hogy ami javul vagy jó, ami szépül — arról alig esik szó, az szinte természetes, legtöbbször »szóra sem érdemes«. Nézzük csak. Íme három apró eset vidéki barátom állításának cáfolatára:

Ilyen is van

Moziban voltam vasárnap — mesélte a minap egyik barátom. — Vége az előadásnak, a ruhatárnál a közismert kép. Rend, illetve rendetlenség. Végül is sor kerül rám, megkapom a kabátomat. A tö-

megben alig tudok mozdulni, meg sem kísérem, hogy felvegyem, megindulok hát a kijáráshoz. Az ajtó előtt, gondolom, most már felöltözöm, nehogy megcsapjon a hideg. Az áramló tömegben, ügyel-bajjal félkarom belebújtatom a kabátujjba, de a másik sehogy se találja meg a helyét. Egyszer csak szépen felcsúszik rám a kabát. Hátrapillantok. Hát mögöttem egy 25 év körüli fiatalember. Ő segített. Udvariassan megköszönöm. Bölint és eltűnik a tömegben.

Szaki a sínen

Már csak negyedórám volt, hogy pontosan odaérek az értekezletre. Kértem a gépkocsivezetőt, hogy hajtsa a lehető leggyorsabban. Ilyenkor délelőtt — (és különösen, ha siet az ember) — meglehetősen nagy a forgalom.

A Madách téren át igyekeztünk a Népköztársaság útja felé. A téren hatalmas pótkocsis Csepel-Diesel próbált a síneken

átvágni a túloldalról. Az egyenesen haladó forgalom azonban szüntelen áradatban volt. A teherautó gépkocsivezetője rosszul számított: pontosan keresztbe rekedt a dupla sínpáron. Mindkét irányból feltűntek a közeledő villamosok. Az egyenesben haladó, tehát előnyt élvező gépkocsik vezetői ügyet sem vetettek bajbajutott társukra. Am gépkocsivezetőm hirtelen fékezett, leállt. Megtorpant mögöttünk az egész kocsisor.

Kinyitotta az ablakot és kiabálva intgetett a magasan trónoló sofőrnek. »Gyerrünk, szakikám! Kecmeregjen le gyorsan a sínekről.«

A másik sapkájához emelte a kezét és gyorsan áthajtott. Néhány másodperc alatt játszódtott le a kis jelenet, és a kocsisor máris indulhatott.

Generálfejelés

Végére hagytam egy történetet, utolsó adúnak a pestiek mellett.

Színházba készültem, sajnos, munkám ügy torlódott, hogy már fél 7-et mutatott az óra. Mégis — próba szerencse alapon — beugrottam a borbélyhoz.

Szerencsém volt: a mester az utolsó szítmításokat végezte egy vendég haján, a másik éppen befejezett egy borotválást. Összesen ketten várakoztunk. Úgy számítottam, mivel az előttem érkezett kerül előbb sorra, így hát ő ide kerül, én meg a szokott kéz, illetve kés alá...

»Kérem a következőt« — szól a segéd. Am emberem nem mozdul. A másodszori felhívásra megszólal: »várok« — és int az öreg mesternek.

Felállok, veszem a kabátot. A mester, aki már hosszú évek óta »kezel« utánam-szól: »Nem tetszik várni?«

— Sajnos, nem tudok, hétre színházjegyem van. Csak egy gyors borotválás lett volna — felelem az ajtóból.

»Tessék. Átadom a helyet. Nálam ugyanis teljes generálfejelés lesz« — mondja erre a sorrakövetkező.

*

Egyszóval: ezek is pesti emberek.

VÁRKONYI ISTVÁN